

Haugaleite, Haugesund
Søndag morgen, 1. marts 2015

Alexander Hauge Gudmundsson forsøgte at åbne øjnene, men det blev kun til en smal sprække. Det var søndag, vinterferiens sidste dag, og aftenen havde været af den fugtige slags. Han lå i en fremmed seng. Dynen, han krøb sammen under, var eksklusiv. Stor og luftig, så den hævede sig igen, når han trykkede på den. Værelset var helt hvidt, bortset fra de mørkebrune loftsbjælker og et brunt klædeskab ved siden af ham. Sikkert heller ikke billigt, tænkte han. Alexander frøs, og hans næsetip var kold som is, men vinduet var lukket. På en beige puf under det lå der noget tøj, pænt lagt sammen. Ikke hans, for det var pigetøj. Han lagde hovedet bagovert på puden.

Shit! Har jeg været i seng med en eller anden?

Han mærkede forsigtigt efter i den anden side af dobbeltsengen, blot for at få sine bange anelser bekræftet. Der lå en under dynen, og han trak hånden til sig for ikke at vække hende. Han prøvede forsigtigt at vende sig rundt for at se, hvem det var. Det gnistrede i hans hoved, og han var mørbanket i hele højre side af kroppen. Han kunne ikke lade være med at klage sig.

I flere minutter lå han bare og koncentrerede sig om ikke at kaste op. Hver gang han åbnede øjnene for at se, var det, som om en klo greb fat om hjernebarken og klemte til. Selvom han kun var sytten år, var han ikke ligefrem ukysset, og det kunne være lige meget, hvem det var, der lå der. At granske mysteriet nærmere var ganske enkelt ikke smerterne værd.

Han trak dynen op over hovedet og prøvede at falde i søvn igen. Længtes tilbage til dengang, hvor søndage var noget med

bare fødder på parketgulvet, bløde pyjamasbukser, Disney Channel og en kasse Lego, der ventede på at blive tømt ud på stuegulvet.

Han kunne ikke falde til ro. Der var *for* stille i værelset. Han åbnede forsigtigt øjnene, et ad gangen. Synet var sløret, men omridset af et kendt ansigt trådte lidt efter lidt frem ved siden af ham. Langt, sort hår bølgede ned over hendes kind, som hun lå der og sov. Mere behøvede han ikke at se. Den mørkebrune hud og de fyldige læber havde hjemsøgt hans drømme i flere måneder.

Fuck! Jeg har været i seng med Emilie, og så kan jeg ikke huske en skid af det!

Emilie havde vist ham nul interesse ud over platonisk venskab, siden han mødte hende til en fest sidste efterår. De snakkede, chattede og mødtes ude i byen med jævne mellemrum, men mere blev det aldrig til. Det irriterede ham grænseløst, for guderne skulle vide, at Emilie ellers ikke ligefrem var kræsen. Hvad der var sket her i nat, havde han ingen anelse om. Harddisken var tom.

Ubehaget meldte sig lidt efter lidt. Der var sket et eller andet til festen i aftes. Noget der havde fået ham til at tænde af. Om det var en reel erindring eller bare snigende tømmermændsangst, vidste han ikke, men han havde et vagt billede af at stå midt i stuen og råbe og skrike. Slå om sig, lige til nogen lagde ham ned.

Alexander blev afbrudt i sine tanker af lyde uden for soveværelset. En pigestemme, som han genkendte med det samme. Det var Veronica. Så befandt han sig vel stadig på Haugaleite. Det var der, festen var blevet holdt. Hendes forældre var på en smuttur til Gdansk, og hun havde huset for sig selv hele weekenden.

Han måtte også hellere vække Emilie. Han kunne ikke lade, som om der ingenting var sket. Han rullede om på siden og lagde hånden på hendes kind. Hans hjerte sprang direkte fra hvilepuls til makspuls. Det var som at stryge fingrene hen over en voksfigur. Huden var kold og hård!

Han flåede hånden til sig, rullede væk fra hende og landede på gulvet med et brag. Der trak han dynen til sig og skubbede sig baglæns væk, mens han knugede den om sig. Han blev siddende

ved siden af det brune klædeskab, hivende efter vejret. Hans hjerte hamrede af skræk, truede med at banke sig ud af brystkassen.

Før fanden, det her sker ikke! Det er ikke sandt ...

Efter et par tilløb fik han sig stablet på benene og lagde sig forsigtigt på knæ i sengen ved siden af Emilie. Han tog fat i hende og vendte kroppen om mod sig. Et skrig ville ud af struben, men han tvang det tilbage. Det var som at vende en mannequindukke om, armene og fødderne forblev i samme position, strittende ud i luften i unaturlige vinkler. Hendes mørkebrune hud havde fået et gråligt skær, som om hun var støvet til indefra, og tungen var svulmet op og hang slapt ud af højre mundvig. Hagen var faldet ned. Armen, der havde hvilet på hendes hoved, stod ud i en ret vinkel og pegede anklagende på Alexander. De brystne øjne stirrede lige igennem ham.

Smedasundet 98, Haugesund
Søndag morgen, 1. marts 2015

Udsigten fra psykolog Vigdis Nygaards vinduer var spektakulær. På denne allerførste forårsdag kunne journalist Viljar Ravn Gudmundsson se en sejlboat glide gennem tågen og ud i sundet mellem Risøy og Hasseløy. Langs Smedasundet kunne man følge Haugesunds historie. Forrest lå den gamle sildehal, mærket af tidens tand og hårde vinterstorme. Længere bagude lå skibsværftet Aibels gigantiske blå Nordsøhal og soled sig i morgenlyset med arbejdere, der formelig svejsede sig fast til olieindustrien og Nordsøen og blev ved med at skabe velstand, selv efter at sildeeventyret var slut. Længst ude, på den anden side af sundet, lå Hasseløy med sine moderne luksuslejligheder og panoramaudsigt til havet.

Psykologen tog ikke imod klienter om søndagen, men gjorde en undtagelse med Viljar. Han kunne ikke huske, hvornår Vigdis sidst havde taget sig betalt for samtalerne. Han havde aldrig spurgt, men han mistænkte hende for at betragte ham som sin protegé. En hun skulle skærme og beskytte mod den farlige verden derude.

Viljar indledte altid samtalerne på den måde, med ryggen til hende og blikket rettet mod bådene i Smedasundet. Det føltes lettere at tale til verden udenfor end til hende. Han tog fat om en af de parasitter, der nærrede sig ved hans kroniske dårlige samvittighed, og holdt den frem i lyset.

“Jeg kunne jo have stoppet ham.”

Viljar talte til vinduet, men kunne høre på den måde, Vigdis skiftede stilling i den sorte læderstol, at hun havde opfanget det.

“Du mener ...?”

Vigdis afbrød sig selv midt i sætningen. De var blevet enige om ikke at nævne ham ved navn. *Maestro*, som for nogle måneder siden havde forvandlet lille, fredelige Haugesund til en blodig teaterscene. Syv mennesker havde gerningsmanden ofret for at fremhæve sit ego og blive udødelig. Viljar følte en vis tilfredshed ved, at svinet ikke nåede at få bogsuccessen i kølvandet på seriemordene med, inden hjernesvulsten åd ham op. “*Maestro død*”, skreg VG’s spiseseddel juleaften. Viljar kunne ikke have fået nogen bedre julegave.

“Ja. Jeg kunne have stoppet ham.”

Vigdis rømmede sig, noget hun kun gjorde, når hun var utilpas ved situationen. Han hørte hende rejse sig og komme hen til ham og mærkede en varm hånd på skulderen.

“Det, der skete med din kollega, Ranveig ... Du kunne ikke have gjort noget for at redde hende. Og Lotte Skeisvolls søster ... Du var der jo ikke engang, da det skete, vel?”

Han drejede ansigtet om mod Vigdis. Et vemodigt smil aftegnete sig et kort nu om hendes mund. Han lagde hånden oven på hendes og gav den et klem.

“Nej, jeg ved godt, at jeg ikke kunne have hindret ham i at dræbe dem ... Men jeg kunne have fået stoppet den forbandede bog. Han bad jo om at tale med mig, ikke? For at forklare sig. Hvis jeg havde mødt ham i fængslet, kunne jeg have fået ham til at forstå det forrykte ved at offentliggøre alt det, der skete, som billig underholdning.”

Viljar så ud på Smedasundet igen. Sejl båden, han havde fulgt med øjnene, forsvandt ud af syne ved Kystforvaltningen. Det var gråvejrr, diset, og regnen plaskede ned på kajerne. Hvis vejret i Haugesund havde haft menneskeskikkelse, ville det helt sikkert have været en alkoholiker. En kvartalsdranker, måske, som indimellem var tørlagt, men uden håb om at det varede ret længe.

Vigdis sukkede. Det var ikke første gang, hun hørte hans indvendinger.

“Jeg tror, du tager fejl. Det var det, der var hans motiv. Hvis

bogen var blevet stoppet, ville hele projektet være sunket i grus. Han ville ikke have opnået noget som helst.”

Viljar kunne godt se logikken. Nej, selvfølgelig var han ikke kommet nogen vegne, men han kunne i det mindste have forsøgt.

“Måske har du ret. Uanset hvad er det ikke mig, det er værst for. Jeg har dig til at lappe mig sammen, når jeg går i stykker. Det er meget værre for Lotte ...”

“Jeg har jo sagt, at hun kan komme hen til mig, når hun vil. Det ved du. Hvis hun har brug for en at tale med, mener jeg.”

Viljar mærkede, at det snurrede i fingrene. Det med Lotte var et ømt punkt. Lotte var ikke rask. Han havde gjort alt, hvad han kunne, men hun smækkede døren til sit indre i og smed nøglen væk, hver gang han ymte om noget, at hun burde søge hjælp.

“Hun har mig.”

Han vendte sig om igen, og denne gang gik han hen til den sorte læderstol, der stod midt i lokalet. Det var et tegn til Vigdis om, at han var færdig med at åbne sig. At det var hendes tur. Vigdis tøvede et øjeblik, men satte sig så i stolen over for ham. Imellem dem stod der et slidt fyrretræsborde fra først i halvfjerds-erne.

Vigdis tog hippiebrillerne af og lagde dem på bordet. Brillerne havde sikkert været seje, dengang hun var ung og radikal, med hår under armene, Maos lille røde i rygsækken og en klump tjald i inderlommen. I 2015 fik de hende til at ligne et fortidslevn, der anstrengte sig lidt for meget for at fastholde sit image. Det var fyrrer år og lige så mange millioner på kontoen, siden hun havde været ægte venstreradikal.

“Ser du meget til hende? Altså Lotte?”

Viljar vred sig. Han havde lovet Lotte ikke at sige noget om det, de havde sammen. Hun var politikvinde. Hun skulle være stærk. I hendes verden var en sprække i facaden karrieremæssigt selvmord. Lotte havde virkelig brug for at tale med en anden end ham om det, der var sket med hendes søster. Han kunne lytte, men aldrig give hende de rigtige svar. Dem hun havde brug for at høre.

“Viljar ...?”

Viljar tvang tankerne væk og svarede Vigdis ærligt uden at udlevere Lotte:

“Ja, vi ses tit. Meget tit. Hun taler, og jeg lytter. Det er fint, men jeg er ikke sikker på, at det fører hende i den rigtige retning. Hun er tilbage på fuld tid. Alt for tidligt, efter min mening. Hun er kun en skygge af den efterforsker, hun var.”

Vigdis virkede tankefuld. Hun skulle lige til at stille Viljar et nyt spørgsmål, da hans mobil gav sig til at nynne i inderlommen. Han strøg det skulderlange, lyse hår om bag ørerne og fiskede den op. Det var hans søn, Alexander.

Viljar mærkede varmen brede sig i brystet, samtidig med at bekymringen fik det til at prikke i nakken. Sådan var det altid med Alex. Glæde og uro. Lettelse og bekymring.

“Hej Alex!”

Viljar skiftede til en munter stemme. En lille opvisning i ubekymret glæde over at høre fra sønnen.

“For helvede, far! Du er nødt til at komme! Kan du komme og hente mig?”

Uroen, der havde været et gryende ubehag, en vag forudanelse, fæstnede sig som et blylod til Viljars hjerte. Han rejste sig op og gik hen til vinduet igen.

“Er der sket noget, Alex?”

Sønnen hev efter vejret. Han kunne ikke finde de rigtige ord. Da han endelig fik rystet det af sig, der blokerede for sætningerne, lød han helt opgivende:

“Skråt op med det, far. Kan du ikke bare komme? Jeg har brug for hjælp.”

Viljar pirkede en stump indtørret maling af vindueskarmen. Typisk Alexander ikke at sige, hvad det handlede om, men bare forvente, at folk stillede op, når *han* havde brug for det. Den syttenårige var et produkt af sin egofikserede samtid.

“Ikke før du siger, hvad der er. Jeg løber ikke fra et møde, medmindre der er krise. Så vil jeg hellere hente dig bagefter, okay?”

“Nå, så et møde er vigtigere end din søn? Der *er* krise! Jeg er ude på Haugaleite. Hjemme hos Veronica.”

Viljar overhørte beskyldningerne for at være en dårlig far.

“Jeg kommer om lidt, Alex. Men du bliver nødt til at fortælle mig, hvad der er sket.”

Der blev stille i den anden ende. Sekunderne tikkede af sted. Viljar skulle lige til at spørge igen, da han hørte drengen hviske i den anden ende:

“Jeg vågnede i en seng sammen med Emilie, far. Og nu er hun død.”

Et kort øjeblik var de ord det eneste, der eksisterede. Verden standsede og holdt vejret.

“Hun ligger dér og er død. Som i helt stiv.”

Den sidste sætning gav genlød i Viljars hoved, da han stormede ud ad døren og ned ad stentrappen. Han fiskede bilnøglerne frem, mens han løb, så hurtigt han kunne, hen ad kajen mod sin bil, der holdt parkeret i den anden ende af Indre Kai.

Grønland, Oslo
Søndag morgen, 1. marts

Harald Samuelson, efterforskningsleder i Politiets Sikkerhedstjeneste, fulgte interesseret overvågningsobjektets bevægelser. En lys-håret splejs med lyst, tilbagestrøget hår og hundedyrt slim fit-tøj. En Christopher Walken i spandex. Klokken havde kun lige passeret ti om formiddagen, men Samuelson var allerede stiv i ryggen efter flere timer i et bilsæde. Han tog de små, runde briller af, fiskede en pudseklud op af en lille, sort Royal Republic-skuldertaske og gav sig god tid. Nogle mennesker kæderyger, andre trommer med fingrene på rattet. Harald Samuelson pudsede sine briller.

Det skulderlange sorte hår og Tiger of Sweden-brillerne med et let blåligt skær havde hurtigt givet PST-efterforskeren tilnavnet "Ozzy" blandt kollegerne. Det kunne han leve med. Det eneste, der virkelig talte i korpset, var opbakningen. Manden, han fulgte med øjnene denne morgen, havde en del forbindelser til yderliggående miljøer, og han havde penge. Harald Samuelson skævede til sin kollega.

"Okay, det er den tredje Money Transfer-biks, han besøger på en time. Jeg har set, hvad jeg har brug for at se. Vi har et fast mønster, eller hvad?"

Kollegaen studerede bilerne, der sneglede sig hen ad Grønlandsleiret i retning af Schweigaards Gate. En sporvogn var standset lige ved siden af dem og tog udsynet i nogle sekunder.

"Mmm ... Første søndag i hver måned. Fire bikse af den slags mellem ni og tolv. De samme fire hver gang."

De havde fulgt hans bevægelser gennem længere tid. Pengeoverførselsbutikkerne var små filialer af udenlandske værdipa-

pirfonde, banker eller investeringsselskaber, og de var underlagt ophavslandets regler. Det var myndighederne i moderselskabets hjemland, der havde ansvaret for alt tilsyn, og det gjorde det svært at tjekke overførslerne nærmere.

PST havde mistanke om, at pengene gik til den højreekstremistiske organisation Norsk Modstands afdeling i Haugesund. Harald Samuelson lagde pudsekluden ned i etuiet uden at slippe den lille, søndagsåbne biks med øjnene.

“Og de fire butikker, han besøger, har samme ophavsland – korrekt?”

“Ja, de tilhører ungarske *Nemzeti Investa*. Det er alt, hvad vi ved. Det ungarske politi har lovet at gå dem efter i sømmene, men der sker ingenting. Vi får ikke indblik.”

“Ungarn? Der er da ikke ret mange ungare her i Oslo, eller hvad?”

Harald Samuelson stak hovedet lidt tættere på forruden for bedre at se. Den stikkende morgensol tvang ham til at knibe øjnene i.

“Indehaverne er ikke ungare, de er irakere, syrere, bosniere, serbere, marokkanere ... ja, du ved. Det er ikke udskiftning af mobilskærme eller salg af søndagsaviser på urdu, som giver dem råd til at køre rundt i en Audi A5, for nu at sige det sådan.”

Harald Samuelson åbnede bildøren og steg ud. Han havde set nok. Han gik om på den anden side af bilen, og kollegaen rullede vinduet ned.

Overvågningen af redersønnen og milliardærarvingen Jan Sigfred Bergersen var kun en lille brik i et langt større puslespil. Fyren var alt for smart til at gøre noget ulovligt, og hvad han brugte sine penge på, var uinteressant, så længe det ikke drejede sig om finansiering af terror.

“I kan godt indstille overvågningen. Det er ikke forbudt at finansiere den organisation, men det er en potentiel trussel, hvis den slags lokalafdelinger pludselig får for mange penge mellem hænderne. Vi holder øjnene åbne, men indtil videre lader vi Bergersen være i fred.”

Samuelsen begav sig til fods mod Oslo Sentralstasjon og flytoget. Han skulle nå et fly 14.40 fra Gardermoen til Haugesund. Det var i den ende af kæden, de havde noget håndfast at gå efter.

Han fandt en plads i togets stillezone og tog iPaden frem. Gennemgik det, de havde fra overvågningen af den højreekstremistiske gruppe. En meddeler i Oslo-afdelingen af Norsk Modstand hævdede, at Vestlands-afdelingen med base i Haugesund havde store økonomiske muskler og dermed var i stand til at planlægge og udføre store aktioner. Det var sådan, de havde pejlet sig ind på redersønnen Bergersen. Hans fortid som aktivt medlem af det mere eller mindre nynazistiske Vigrid i starten af 2000-tallet var ingen hemmelighed, men sladderpressen havde ladet det ligge, siden han for fem år siden tog afstand fra sine tidligere holdninger i en tresiders Se & Hør-reportage.

Jan Sigfred Bergersen var født og opvokset i Haugesund, og Harald Samuelsen PST-gruppe havde prøvet at finde et direkte link til Norsk Modstands afdeling i byen, men foreløbig havde de ikke andet at gå efter, end at Bergersen var barndomsven med afdelingens nuværende leder, Geirmund Bakken.

Harald Samuelsen lukkede dokumentmappen og kikkede op på togets lystavle, som viste flyafgangene. SAS' rute SK-308 til Haugesund var tredive minutter forsinket. Det fik være. Der var alligevel ingen, der havde travlt med at komme til Haugesund i begyndelsen af marts.

Haugaleite, Haugesund
Søndag morgen, 1. marts

Fingrene rystede ukontrollabelt. Han trak vejret i korte, hektiske stød. Soveværelset virke lufttæt. Alexander forsøgte at se alle andre steder hen end på sengen, men som en anden kompasnål gled blikket hele tiden tilbage til skikkelsen, der lå der. Emilie var delvis dækket af dynen, men derfra hvor han stod, kunne han se hovedet, skulderpartiet, venstre bryst og armen, som pegede på ham. Grotesk. Skræmmende. Så surrealistisk, at han ikke magtede at forholde sig til det.

Emilie var *død*. De matte øjne var dragekløer, som huggede ham i ryggen, så snart han vendte sig væk. Det her var et af de øjeblikke i livet, som hans far havde talt med ham om. *Øjeblikke uden fortrydelsesknap*.

Værelset snurrede rundt, og han var svimmel. Han prøvede at finde sit tøj, men det lå ikke pænt foldet sammen på puffen som Emilies. Alexander tumlede planløst rundt i rummet. Splitternøgen og med en død pige i sengen.

Han lod blikket glide rundt. Alt det hvide på væggene, sengetøj og møblement gik i ét og gav ham en følelse af at være kapslet inde. En flig af et par blå cowboybukser stak frem under sengen. Han sprang derhen og fik fat i tøjet, der var krøllet sammen til en bylt. Skjorten lugtede surt af bræk, men Alexander gav pokker i det og trak den på sammen med det andet kluns.

Henne ved døren stoppede han op. Han hyperventilerede, var ude af stand til at trække vejret roligt og regelmæssigt. Lige da han skulle til at gå ud af værelset, hørte han stemmer igen.

Satans ...!

Vinduet ... Alexander gik rundt om sengen og hen til det lukkede vindue. Åbnede det og kikkede ned. Ved siden af vinduet var der monteret en brandstige, der var klappet sammen og gik som en stålbjælke de fem meter ned til blomsterbedet. Han tog fat i kanten for at slå den ud, men stigen sad fast i et eller andet helt nede ved jorden og var ikke til at rokke.

Han måtte frustreret opgive at komme uset væk fra huset. Der var ikke noget at gøre. Farens formanende ord om at stå ved sine fejl, tage straffen og lære af dem gled gennem hans hoved. Hvis bare han kunne huske, hvad der var sket herinde ... Han gik tilbage til døren og åbnede den forsigtigt. Der var ingen at se. Han smuttede lettet ud og lukkede døren efter sig. Pustede ud og sænkede skuldrene.

“Alex ...? Hvad fanden laver du her?!”

Veronicas skingre stemme var som et spark i knæhaserne, og benene var ved at give efter under ham. Han støttede sig til dørkarmen og vendte sig langsomt om mod husets diva.

Et kort nu gled foragten hen over hendes ansigt, så skiftede det tilbage til den udtryksløse og glatte facade. Det lange, lyse hår var sirligt sat med sideskilning og bølgede ned over hendes højre skulder. Eludgifter til glattejern var sikkert en fast post på familien Østensjøs budget. Hun var ikke ret høj, knap 1.60 i høje hæle. Falske øjenvipper så tunge, at øjenlågene skulle holdes oppe med muskelkraft. Hun var et syn for øjet, som Alexander gerne havde været foruden.

Han svarede undvigende. Tømmermændsangsten og tanken om, hvad der ventede Veronica inde på den anden side af døren, gjorde hans erindring om aftenen før endnu mere tåget.

“Jeg troede ellers, du gik tidligt hjem. Det er fandeme ikke i orden, at du bare lægger dig her.”

Hun gik et par skridt tættere på ham, stillede sig op på tå og kikkede hen over skulderen på ham.

“Er Emilie derinde?”

Veronicas stemme var røget op i et højere toneleje nu, og blikket flakkede mellem ham og døren bag ham. Han åbnede munden

for at svare, men i det samme kom to personer ned ad trappen og stillede sig ved siden af Veronica. Det var Ingar og Eivind. Ligesom Veronica var de nogle år ældre end Alexander. Eivinds brystkasse svulmede og pressede knapperne i hans lyseblå skjorte til bristepunktet. Eller, svulmede ...? *Bugnede* var måske snarere ordet, tænkte Alexander.

Bag ham stod Ingar så urokkelig som Haraldsstøtten i orkan. Han var høj, slank og lyshåret. En halv dåse voks holdt frisuren på plads, mens de isblå øjne nysgerrigt betragtede omgivelserne. Victoria vendte sig om mod de to og hvæsedede:

“Fandeme om ikke Alex har sneget sig ind til Emilie i nat! Føj for fanden! Fucking pervo!”

Ingen af de to unge mænd sagde noget, men Eivind trådte hurtigt et skridt tættere på Alexander. Han var kendt for at have kortere lunte end generalieblad, og Alexander skimtede, at han allerede havde knyttet næverne. Ingar lagde hånden på Eivinds skulder for at berolige kammeraten. Han smilede venligt til Alexander og spurgte, om det passede, hvad Veronica sagde.

Alexander var dødsensræd. Svarede han, kunne Ingar ikke gøre ret meget for at stoppe Eivind. En muskelmasse på over hundred kilo og en IQ et pænt stykke under de hundred var en hidsig kombination. Han vidste, at han burde ranke ryggen og fortælle sandheden, men krøb udenom, inden han nåede at overveje konsekvenserne.

“Nej. Jeg aner ikke, hvor Emilie er. Hun er vel hjemme hos sig selv eller noget ...”

Det burde have beroliget de tre, men det gjorde det ikke. Gangen blev smallere, og væggene klemte sig tættere på. Veronica rystede på hovedet og pegede anklagende på ham.

“Hvad fanden?! Står du her og lyver? Jeg *ved* jo, at Emilie er derinde. Jeg gav hende selv nøglen i går.”

Alexander var ved at male sig selv op i et hjørne, men nægtede stadig. Eivind pustede sig op. Selv Ingar havde skeptiske rynker i panden, da han strøg fingrene gennem det lyse hår. Han rakte

Veronica sin smartphone og pegede på det grønne telefonikon, som viste, at han havde tastet Emilie frem i telefonbogen.

“Ring til hende. Hvis hun er hjemme, er misforståelsen jo opklaret, ikke?”

Ti sekunder senere hørte de alle sammen Adele synge sit *Hello* til verden. En verden, som lige nu befandt sig omme bag Alexanders ryg. Eivind skubbede ham brutalt til side og pressede ham op mod væggen med underarmen mod hans adamsæble. Veronica masede sig beslutsomt forbi dem og ind på soveværelset, mens Ingar stod tilbage i baggrunden uden at gøre noget.

Veronicas skrig var det frygteligste, Alexander nogensinde havde hørt. Tre gange skreg hun. Lige højt og skingrende. Sidste gang gjorde hun omkring og faldt over dørtrinnet, samtidig med at skriget blev til en gurglen, og hun brækkede sig ud over parketgulvet. Fyrene glemte alt om Alexander og stormede ind i soveværelset, hvor Veronica lige havde været.

Det var Alexanders chance, og han greb den, længe før fornuf-ten kunne nå at bearbejde impulsen. I tre spring var han henne ved trappen ned til entréen. Han snublede, rutsjede ned ad trapetrinnene og hørte de to fyre brøle bag sig.

Han nåede yderdøren, samtidig med at han hørte forfølgerne vælte ned ad trappen. Døren var låst, han ruskede fortvivlet i håndtaget for at komme ud. Fik omsider drejet låsen om, men i det samme ramte Eivind ham i ryggen med voldsom kraft.

Døren røg op, Alexander faldt forover og landede i gruset foran indgangen med hundred kilo sommerfit krop på ryggen. Grus og småsten flængede hans ansigt op. Umiddelbart efter kom de første slag, som ramte ham hårdt i bagehovedet og i siden. Alexander hørte lyden af ribben, der brækkede, da en knytnæve hamrede ind i ryggen.

Men så lettede trykket pludselig. Som om den, der lå oven på ham, havde rejst sig. Alexander åbnede øjnene og så ind i to par sorte armystøvler ... og lidt længere henne i gruset et par slidte, grønne sneakers, som han genkendte med det samme.

“Far ...”

Kyststien i Kvalsvik, Haugesund
Søndag formiddag, 1. marts

Terje Nitter var klar over, at han var omgivet af idioter ...

Det var hans skæbne. At skulle tænke alle tanker selv. Lægge planer, ræsonnere, vurdere og foretage risikoanalyser. Til tider en håbløs opgave. Han var en skakspiller med brættet fuldt af ubrugelige bønder.

Det var fristende at lade dem sejle deres egen sø efter det, der skete til festen i aftes, men han havde brug for dem. Han hadede at indrømme det, men han havde gjort sig afhængig af deres mikroskopiske hjerner.

Terje Nitter spadserede i roligt tempo hen ad den nye natursti i byens nordlige udkant. Ved Gardsvik passerede han to frø-nede bådehuse med udsigt lige ud til Vesteholmen. I tågedisen lå holmen bare som en grå skygge og skvulpede i bølgerne. Stien førte videre op mod Gauldølavegen, og Terje hilste på et ungt par, der var ude at gå tur med barnevognen. Han vekslede et par ord med dem, inden han slentrede videre. Forsøgte at fokusere på den opgave, der lå foran ham. Han var nødt til at gribe ind. Handle. Ellers kunne alting synke i grus.

Emilie Vormedals død føjede sig pænt ind i rækken af hovedløse initiativer, der tiltrak sig uønsket opmærksomhed og fik politi og presse på banen. Det havde aldrig været meningen, og han forbandede sin grænseløse naivitet. Han burde have forudset, at sådan noget kunne ske. Foretaget en grundigere risikovurdering. En stormester skulle altid tænke flere træk frem, gardere sig og positionere sig, så der hele tiden var mange muligheder. Terje Nitter indså, at han havde båret sig ad som en nybegynder.

Stolet blindt på organisationens idealer og grundværdier. Liden-skab, anonymitet og loyalitet. For hans eget vedkommende var det utænkeligt at krænke dem, men hvor stærkt brændte ilden hos de andre?

Han gik det sidste stykke op på fjeldryggen til Kvalsvik, hvor han tog en afstikker ud til fyrtårnet på Kvalen. Den nøgne fjeld-side var våd og glat, men han satte sig alligevel ned. Nød udsig-ten ud over dønningerne, som brød ind over land.

Frisk havluft skærpede sanserne. Fik ham til at tænke større, bredere. Der var et alternativ, tænkte Terje. En løsning, som ville give dem den tid, de havde brug for. En nulstilling, der ville annullere gårsdagens fatale hændelse. Et sort bondeoffer på et forsvars-løst felt.

Det ville give nogle krusninger på vandet at eliminere truslen, men ingen truende brodsø. Det handlede om *damage control*. De var så få, havde ikke råd til at miste nogen, og med fire dage til aktionen var tid en mangelvare.

Regnen silede ned fra himlen i små, tætte dråber og trængte ind under regnfrakkens krave. Terje rejste sig langsomt og krummede ryggen mod den kolde blæst, der stod ind fra Nordsøen. Mærkede den lette sitren i kroppen, da afgørelsen var truffet. Det var en lettelse.

Hans tanker strejfede en bogtitel, han havde set i boghandelen i Haraldsgata. *Den usynlige mand fra Salem*. Terje havde skimmet bagsideteksten. En historie om en mand, der ikke skulle eksistere. En mand der tilsyneladende var faldet ud af tiden, men som stadig opererede i det skjulte.

“Der burde havde stået Haugesund, ikke Salem,” tænkte han og vendte ryggen til byen, der lå og ventede i morgendisens.